

211

Vak 59

2

RI

Va

U B 33 59 No. 211

De vijf Zondagen

211

TER EERE DER

WONDTEEKENEN

VAN DEN

HEILIGEN FRANCISCUS.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT
COLL. THOMASSE

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

1605 4086

Roermong

HENRI VAN DER MARCK.

1893

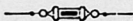
Vak 59

BLIBLIOTHEEK DE
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT
COOL 1-10-1955

DE VIJF ZONDAGEN

TER EERE DER

Wondteekenen van den H. Franciscus.

EERSTE ZONDAG.

DE ARMOEDE VAN DEN H. FRANCISCUS.

Overweging. — Denk aan den stal, waarin de heilige Franciscus geboren wordt; aan het handvol stroo, dat hem tot wieg dient; luister naar de Engelen die de glorie dezer nieuwe krib zingen; vestig uwe blikken op den onbekende, die het kind ten doop houdt, en den pelgrim, die zijn schouder merkt met het heilig teeken des kruises. Reeds bij zijn geboorte wijst alles ons hierop, dat de heilige Franciscus werd voorbestemd om het volmaakte beeld te zijn van Jesus en van den gekruisigden Jesus.

Het kind groeit op, en bewaart zijne ziel altijd in zuiverheid, zijne zeden in onschuld. Zien wij hem in de eerste jaren zijns levens, begeerig naar avonturen en naar roem, naar genoegens en feesten, de koning der jeugd. God laat dit toe, om zijne edelmoedige onthechting aan de wereld met den levendigsten glans te doen schitteren. Jesus wachtte hem op het oogenblik dat de jeugd, de roem en de fortuin zich onder de verleidelijkste gedaanten vertoonen, en sprak toen van de hoogte des kruises tot hem: »Kom, volg mij.» Maar om Jesus te volgen, moet men zich, even als hij deed, boven de aarde verheffen en zich naakt aan het naakte kruis laten hechten. *Hij die na mij wil komen, neme zijn kruis op en volg mij.* Wil men Jesus met alle mogelijke volmaaktheid volgen, dan moet men beginnen met het voorschrift te volgen, door den Zaligmaker in het heilig Evangelie gegeven: *Ga, verkoop al wat gij bezit, geef de opbrengst daarvan aan de armen en volg mij.*

Dit begreep Franciscus en zeide de wereld vaarwel. In tegenwoordigheid van den bisschop van Assisië deed hij plechtig afstand

van den rijkdom en van het vaderlijk erfgoed. Hij ontdeed zich zelfs van zijne kleederen en gaf die zijn vader terug, gelukkig naar volkomen waarheid te kunnen zeggen: »Onze Vader die in de hemelen zijt!» Hij huwde toen de armoede en zwoer haar trouw. Hij was die gezellin steeds getrouw. Nooit wilde hij toestaan dat iemand hem in armoede overtrof. Ontmoet hij een bedelaar, die armer gekleed is, dan hij — Franciscus geeft hem den mantel, dien men hem geschonken had. Hij moet zijn lichaam door voedsel in stand houden, hij gaat zijn brood van huis aan huis bedelen, en deelt het met de andere arme leden. De armoede is zijne vrouwe, zijne meesteres, al zijne handelingen zijn in hare macht. Als hij den volkeren het heilig Evangelie gaat verkondigen, dan is de armoede zijne gezellin: hij reist te voet en blootsvoets. Waar neemt hij zijn intrek? — De armoede bezorgt hem een verblijf in de gasthuizen of verlaten hutten. Zij laat hem in bezit van niets, hij heeft niets om zijn hoofd op te laten rusten, ja, zelfs geen dak om hem te beschutten. Had zijn Meester, de Zaligmaker, niet van zich zelve gezegd: *»De vossen hebben*

hunne holen en de vogelen des hemels hun nest, maar de Zoon des menschen heeft niets om zijn hoofd op te laten rusten. Hij is geroepen om een Mannenorde te stichten, die groot zal zijn in de Kerk Gods en eene vrouwenorde, die engelen op de aarde zullen wezen, en op den grondslag der striktste armoede worden beide door Franciscus gevestigd.

De armoede bezit geheel zijn hart; hij zingt hymnen en lofliederen ter harer eer, en blijft haar getrouw tot in den dood.

De armoede alleen had Jesus op het kruis vergezeld. Arm gelijk Jesus, vraagt Franciscus dat men hem op de naakte aarde zal laten sterven, en alleen bij wijze van aalmoes, wil hij een kleedingstuk aannemen om zich te dekken. De armoede is het eenige erfdeel dat hij aan zijne kinderen nalaat; hij zegent degenen die haar getrouw zullen zijn, en vervloekt hen, die haar zullen verlaten.

Hoe ver sta ik van uwe armoede, o serafijnsche Vader. Ik vlucht, vrees, verafschuw haar. En toch, wil ik mijne ziel zalig maken, dan moet ik met haar beginnen. Ik moet mij onthechten aan de aardsche goederen; indien ik niet in werkelijkheid arm ben, dan

moet ik in den geest arm zijn; mijn hart moet niet gehecht wezen aan de rijkdommen der wereld, het eigenbelang moet mij in geen geval de geboden Gods en der Heilige Kerk doen overtreden. Indien God wil dat de armoede mijn deel zij, dan moet zij mijn hart geen schrik aanjagen; bij anderen heeft zij recht op mijne liefde, op mijn eerbied, op mijne liefdadigheid. Dan alleen zal ik kunnen hopen zalig te zullen worden, als men van mij zal kunnen zeggen: *Zalig zijn de armen van geest.*

Gebed. O gelukzalige Vader Heilige Franciscus, ik gevoel mij in uwe tegenwoordigheid met schaamte overdekt. Ik bloos wanneer ik u de heilige armoede zoo vurig zie lief hebben en zoo hartstochtelijk het naakte kruis des Verlossers zie beminnen. Gij ziet het, mijn hart is gehecht aan de vergankelijke aardsche dingen, het duldt niet de minste bekrimping. Verkrijg mij, door de verdiensten uwer heilige wondteekenen, de genade dat ik het kruis des Verlossers moge dragen; gedenk mijner; prent in mijn hart eene edelmoedige onthechting aan al de aardsche zaken, eene oprechte en edelmoedige liefdadigheid jegens de armen,

opdat in het uur van mijn dood geen aard-sche band, geen gevoelen van gierigheid, mijn doodstrijd kon verontrusten en mij belette de deur des hemels binnen te gaan.

Oefening voor deze eerste week. — Geef elken dag eene kleine aalmoes, of, kunt gij dit niet, beklaag u dan niet over de armoede die God u heeft toebedeeld.

Grondregel van den heiligen Franciscus, dien gij deze week moet overwegen. — Ik acht hen de dwaasten aller menschen, die aan het geld de voorkeur geven boven de liefde tot God.

Schietgebed. — Heilige Franciscus, aarts-vader der armen, bid voor ons.

TWEEDE ZONDAG.

VERSTERVING VAN DEN H. FRANCISCUS.

Overweging. — Jesus Christus, aan het kruis gehecht, is niet alleen arm en van alles beroofd, maar zijn lijkkleurig lichaam is met bloed en met wonden bedekt, hij blaast den laatsten adem uit te midden der wreedste pijnen.

Hoe menigmaal, een blik werpende op zijn

gekruiſten Jeſus, verlangde de Serafiſche Vader in zich-zelfen dezelfde ſmart en de wonden van den gekruiſten Jeſus te gevoelen! De allerverhevenſte armoede welke hij omhelsd had, veroorzaakte hem ongetwijfeld duizenderlei pijnen en ſmart en: de honger, wanneer hij niemand aantrof die hem een ſtuk brood wilde geven; de dorst, daar hij niets bezat zelfs om een weinig water te koopen; de koude, tegen welke zijn arm kleeft hem zeer ſlecht beveiligde; lange voetreizen, daar hij het gebruik van eenig middel van vervoer, als ſtrijdig met de armoede beſchouwde. Maar voor Franciſcus is dit alles niet genoeg. Met den apoſtel wil hij aan-zijn lichaam lijden, wat er nog ontbreekt om het lijden van Chriſtus te evenaren. Met dit doel vermenigvuldigd hij de geſtrengſte vaſten en onthouding, ſtelt zich tevreden met een weinig brood en water, en zelfs brengt hij eens veertig dagen door zonder eenig voedsel hoegenaamd te nemen. Het weinige wat hij gebruikt moet nog ſmake-loos bereid worden; dikwijls eet hij de brokken der andere armen, met aſch gemengd. Als hij uit gehoorzaamheid gedwongen is om een betere ſpijs te gebruiken, dan moet iedereen

weten wat hij gulzigheid noemt. Hij brengt de nachten in waken door, op den naakten grond neergeknielt. Staat hij eenige uren rust toe aan zijn uitgeput lichaam, dan gebruikt hij dien slaap om zijn lichaam eene nieuwe foltering te veroorzaken; hij strekt zijne vermoeide leden meestal op planken, ja zelfs op een steen uit. Holen van 't gebergte, hut van Rivo-Torko, armoedige cellen van Assisië, Rome en Costona, heilige berg van den Alvernië, de nieuwe Serafijnsche Calvarieberg, verkondigt ons de boetepleging, waarvan gij getuigen waart. Verhaalt ons de kwellingen, welke de liefde van onzen Serafijnschen Vader wist uit te vinden! Het zijn niet zijne vroegere fouten, welke hem er toe aansporen om zich zelven zoo te mishandelen, het is het verlangen om op den gekruisigden Jesus te gelijken. Beklaagt zich dat arme lichaam en komt het in opstand, dan stuit Franciscus zijn gemor en zijn verzet door het in ijskoud water te dompelen, door het in den sneeuw te rollen, door het te midden der doornen te verscheuren, door het in brandende kolen te leggen. Hij wil voor dit lichaam niets dan lijden en in dat lijden verheugt hij zich,

op zijn Jesus te gelijken. Hij is alleen hierom bedroefd, dat het hem niet mogelijk is, geheel en al met Hem gekruisigd te worden.

Mijn God! met welk een schrik en angst moet ik denken aan mijne fijngevoeligheid. Het geringste ongemak jaagt mij, schrik aan! Ik, overladen met zonden, ik vlucht elke boetedoening! De heilrijke verstervingen, welke het Evangelie en de heilige Kerk mij opleggen ten einde mijne hartstochten te breidelen, zijn te zwaar voor mijne zinnelijkheid. En toch leert het Evangelie mij, dat ik voor eeuwig zal verloren gaan, indien ik geen boetvaardigheid pleeg; zij is het eenige middel om de verloren onschuld te herwinnen. Het Evangelie leert mij ook dat de versterving het eenige middel is om de genade te bewaren; kortom, het zegt mij dat, om tot Jesus te gaan, men Hem dagelijks moet volgen, zijn kruis dragende.

Gebed. — O serafijnsche Vader Heilige Franciscus, toonbeeld der heldhaftigste boetvaardigheid, gewaardig, ik bid het u, uwe oogen op mij neder te slaan. Werp een blik van medelijden op mijne teergevoeligheid en mijne wekelijkheid. Als zondaar, vertoon ik mij

aan Jesus, draag Hem den overvloed uwer verstervingen op, ten einde aan te vullen wat aan mijne boetvaardigheid ontbreekt. Ik smEEK U, mijn Vader, heilige Franciscus, verkrijg mij — door de heilige wondteekenen, welke de Serafin in uw vleesch drukte, op den berg van Alvernië, door deze smartelijke maar gewenschte belooning van uwe vurige liefde voor het lijden — de kracht om de smarten dezes levens geduldig te lijden, den moed om mijne hartstochten door de boetvaardigheid te beheerschen, een heilige ijver om voor mijne zonden te boeten! Dat het lijden van den gekruisigden Jesus en uwe wonden, steeds in mijn hart mogen gedrukt zijn, opdat ik met den apostel en met U, mijn glorievollen Vader, moge zeggen: »Ik draag in mijn lichaam de versterving van Jesus Christus.»

Oefening voor deze tweede week. — Zich dagelijks eene versterving opleggen, bij voorbeeld om geen vruchten, geen wijn, niets buiten de maaltijden te gebruiken enz., zich vernederen dat men niet meer kan doen.

Grondregel van den heiligen Franciscus om in deze week te overwegen. — Het goed

dat ik verwacht is zoo groot, dat elke smart voor mij een een genoege wordt.

Schietgebed. — Heilige Franciscus, toonbeeld van boetvaardigheid, bid voor ons.

DERDE ZONDAG.

NEDERIGHEID VAN DEN HEILIGEN FRANCISCUS.

Overweging. — De deugd, die in het kruisoffer het meest uitkomt en er om zoo te zeggen het wezen van uitmaakt, is de diepe nederigheid waartoe de gekruisigde Zoon Gods afdalt. Het is hem niet genoeg zich zoo te vernederen, dat hij onze arme menschelijke natuur aanneemt, zich met onze ellenden bekleedt, hij wil zich zelven nog vernietigen onder het gewicht onzer zonden; hij wil, in zekeren zin, zelf zonde worden. Hij wordt de minste der menschen, de speelbal van het gepeupel, hij is een aardworm, geen mensch. Hij wordt als een misdadiger ter dood veroordeeld, gegeeseld als een slaaf, gelijk een tooieelkoning met doornen gekroond, in het aangezicht geslagen als een dwars, lager gesteld dan de moordenaar Barabbas, buiten de stal gejaagd, aan een schandhout geklonken, ge-

lijk de schuldigste van drieën, tusschen twee dieven gekruisigd.

Franciscus ziet zijn goddelijken meester in dien staat, hij begrijpt zijne lessen. Als de Heer zich vernedert, hoe zou het slijk en de asch zich dan kunnen verhoovaardigen? Daarom vernedert Franciscus zich, en doet het dermate, dat de Kerk hem den titel van armen nederig bij uitstek geeft. *Franciscus pauper et humilis*. Allen zien hem aan voor een grooten heilige en kussen zijne voetstappen; bisschoppen, kardinalen, pausen, grooten dezer aarde prijzen en raadplegen hem; God onderwerpt aan hem de natuur, de elementen gehoorzamen hem, de duivels vreezen hem, de Engelen dienen hem; hij weet de verborgen en toekomstende dingen; de hemelsche gezangen troosten en versterken hem; hij wordt in den hemel vervoerd; de heilige Maagd en het kind Jezus dalen neder om zich met hem te onderhouden; hij verkrijgt van hunne goedheid den aflat van Portiuncula; hij ontvangt de verzekering dat al zijne zonden hem vergeven zijn; ondanks dat alles beschouwt Franciscus zich als een der grootste zondaars, en daarvan is hij dermate overtuigd, dat hij,

stichter van eene groote Orde, aan den minst ontwikkelden nieuweling gehoorzaamt; hij durft het heilig priesterschap niet ontvangen, hij smeekt zijn dierbaren broeder Leo hem te willen verachten en mishandelen.

Terwijl hij zelf het voorbeeld van de nederigheid geeft, belijdt hij omtrent deze deugd de redelijkste leer. Men vroeg hem eens: »Hoe kunt gij, die de lichtste fouten niet begaat, zeggen en denken dat gij de grootste van al de zondaars zijt, zelfs van degenen, die hunne zonden in het openbaar begaan en zich daarop beroemen?» «Niets is evenwel meer waar, antwoordde hij. Ik weet hoe groote genaden de Heer mij verleend heeft; al de ingevingen, welke ik ontvangen heb, zijn mij bekend, en ook ben ik mij daarvan bewust er niet altijd aan beantwoord te hebben. Van den anderen kant ken ik de genaden niet, welke aan de anderen zijn geschonken, en de christelijke liefde verbiedt mij kwaad van hen te denken. Indien de eene of andere groote zondaar de genaden ontvangen had, welke mij zoo overvloedig zijn verleend, zou hij zich bekeerd, boete gepleegd hebben en beter geworden zijn dan

ik ben. Wat mij betreft, indien ik aan dezelfde bekoringen ware blootgesteld geweest, in welken afgrond van ongerechtigheden zou ik dan niet zijn gevallen? Bovendien zijn wij in werkelijkheid niet, wat wij voor onze medemenschen schijnen te wezen, wij zijn enkel en alleen wat wij voor God zijn ! Indien de hemel op dit oogenblik aan den meest misdadigen aller menschen eene genade toekende, welke hem er toe bracht om eene acte van volmaakt berouw en van zuivere liefde tot God te verwekken, dan zou die man boven mij staan. Wie weet of ik vóór mijn dood de genade niet zal verliezen door hoogmoed en verwantenheid en of ik niet een gedrocht van ongerechtigheid zal worden. Daarom moet ik de zondaars niet als vijanden beschouwen, maar ze als verloren schapen beminnen en tot den schaa pstal terugbrengen.

Nederigheid is waarheid, liefde, ijver, in één woord zij is alles; en men kan ze gemakkelijk in de school van den heiligen Franciscus leeren; maar de bedorven natuur verzet zich tegen hare beoefening. De nederigheid is een wezenlijk kruis, zij is de verloochening van zich zelven, en zonder die verloochening kan men

zijne zaligheid niet bewerken. Trachten wij derhalve haar diep in onzen geest en in ons hart te doen wortelen.

Gebed. — O Serafijnsche Vader, heilige Franciscus, gij ziet mij, ik ben zoo hoogmoedig, dat ik zelf niet kan begrijpen waarin de ware nederigheid bestaat. De zelfverloochening schijnt mij eene ongerijmdheid te zijn. En toch leert het Evangelie het voorbeeld des Verlossers en het uwe ons het tegendeel. Verkrijg mij door de heilige wonden, welke gij door uwe volmaakte nederigheid verdiend hebt, ten minste den graad van nederigheid, dien ik behoef om mijne zaligheid te bewerken. Helaas! ik ben hoogmoedig en toch ik heb God noodig, ik kan niets uit mij zelven, en God weigert Zijne genade aan de hoogmoedigen! Ik verneder mij in uwe tegenwoordigheid, o mijn Vader, maak mij nederig van geest, opdat ik mij niet meer beter wane dan anderen, nederig van hart, opdat ik niet meer trachte de voorkeur te verkrijgen boven mijne broeders, nederig gelijk het behoort om de genade te verwerven die God aan de nederige zielen schenkt.

Oefening voor deze derde week. — Buiten

noodzakelijk, niet over zich zelven spreken, ten goede noch ten kwade.

Grondregel van den heiligen Franciscus om deze week te overwegen. — Indien het vleesch en de geest Zich niet verhoovaardigen over het goed dat God door hun tusschenkomst doet, dan is dit een teeken dat de Geest God zich daar bevindt.

Schietgebed. — Heilige Franciscus, arm en nederig, bid voor ons.

VIERDE ZONDAG.

MEDELIJDENDE LIEFDE VAN DEN HEILIGEN FRANCISCUS.

Overweging. — Arm, boetvaardig en nederig beschouwt Franciscus zijn gekruisigden Jesus, en, ondanks de vindingrijkheid van Zijn versterving en van Zijne nederigheid, is hij nog niet voldaan. Jesus is nog hooger. Ten einde hem geheel gelijkvormig te wezen, verlangt hij zijn leven op te offeren voor de zaligheid zijner broeders, gelijk Jesus Christus het zijne vooral de menschen heeft ten offer gebracht. De ijver zijns liefde, zijne liefde voor het lijden doen den heiligen Franciscus

den marteldood wenschen. Hij brandt van verlangen om de barbaarschheid der Muzelmannen te gaan trotseren, in de hoop dat hij hun de zaligheid zal brengen en nieuw lijden, nieuwe kruisen, zelfs den dood in ruil ontvangen, Driemaal begeeft hij zich te midden der ongeloovigen, zielen of folteringen zoekende, on driemaal doet God hem in Italië terugkeeren om daar een lijden van liefde te ondergaan.

Door deze liefde geleid, zoekt hij eene plaats op, geschikt om hem Calvarië te herinneren; hij beklimt de rotsen van Alvernië, die op het oogenblik van den dood des Verlossers, omvergeworpen waren. Hij veranderde dien berg, die een schuilplaats van straatroovers was, in eene afzonderingsplaats van liefde. Franciscus heeft in dit eenzaam oord aan alles gebrek, maar zijn geheugen houdt zich enkel en alleen bezig met Jesus' lijden. De doornen des nagels, de wonden, de folteringen, van Jesus, doorklieven zijn dart, als zoovele scherpe pijlen. Hij loopt van grot tot grot, van rots tot rots, hij begeeft zich diep in de bosschen, hij bidt des daags, hij overweegt des nachts; de gekruisigde Jesus is altijd voor

zijne oogen en zijn hart is niet gerust voor dat hij de bloedige sporen van zijn Jesus, stap voor stap gevolgd heeft. Wie zal zijne oogen in twee bronnen van tranen veranderen om zijn gekruisigden welbeminde nacht en dag te beweenen; Geen omstandigheid van 's Verlossers dood die hij niet navorscht, geen steen van den smartvollen weg dien hij niet ondervraagt, geen beleediging onder al die welke het heiligschennende Jerusalem heeft uitgevonden, welke geen smartvollen indruk maakt op zijn medelijdend hart. De gekruisigde Jesus maakt al zijn wetenschap uit! De geeselingen, heeft hij gevoeld, de doornen hebben zijn lichram verscheurd; het kruis is in zijn hart gekant. Wie zal het hem geven, dat hij met zijn Jesus gekruisigd zal sterven?

Franciscus, zult gij den bitteren kelk waaraan Jesus zich laafde tot den laatsten druppel kunnen drinken? — Of hij het kan? Hij verlangt het, hij wil het, hij kwijnt in die verwachting weg; aan het kruis sterven met den Christus zou hem een gewin zijn. Sterven niet slechts voor zich zelve, maar om als een onderscheidingszegel te drukken op zijne drie orden, maar om de zielen te bekeeren!...

Sterven omdat Christus, zijne liefde, aan het kruis sterft! Franciscus zou ook willen sterven.

De aan het kruis stervende Jesus verdient al onze liefde. Wie toch zal Jesus niet beminnen, die Zijne armen uitstrekt om ons te omhelzen; Jesus, die ons zijn hart opene, Jesus, die het hoofd buigt om ons den kus des vredes te geven, die Zijne blikken nederlaat om de onzen te ontmoeten, Jesus die ons wederliefde vraagt!

Mijn Heer, geheel verslonden in mijne wereldsche aangelegenheden, in mijne ijdelheid, geheel bezig met aardsche zaken, als ik ben, denk ik zeer zelden aan uw lijden! Ik ga de beelden die het mij herinneren met onverschilligheid voorbij; ik woon de heilige Mis die het mij voor oogen stelt met een koud gemoed bij. Hoe zal ik zalig kunnen worden? Al de genaden komen tot ons van den dood van Christus, en toch wend ik mij slechts gedwongen tot den lijdenden Jesus; gedwongen alleen, bedank ik hem, uit plicht alleen heb ik medelijden met hem, uit vrees alleen kruisig ik hem niet in mijn hart door doodzonden, bedroef ik hem niet door mijne ondankbaarheden! Ach! dat het kruis in mijn

hart gedrukt was, zooals in dat van den heiligen Franciscus! Dan zou ik niet alleen ophouden met zondigen, maar dan zou het mij ook niet aan vurigen ijver en aan tranen ontbreken.

Gebed. — O heilige Franciscus, mijn hart is hard als een rots, maak het door het voorbeeld van uw medelijden, door de verdiensten uwer gebeden week. God weigert niet aan den gekruisigden Jezus; zou Jezus u iets kunnen weigeren, aan u, die zijn lijden zoo nagevolgd en zooveel beweend hebt? Vertoon uwe wonden aan Jezus en dan uwe gewondmerkte handen die hemelsche zegeningen in overvloed over mijne ziel en over al de zondaars uitstorten.

Oefening gedurende deze vierde week. — Hoor dagelijks de heilige mis en overweeg dan het Lijden, of als dit niet kan, bid voor zijn kruis en vraag een wezenlijk medelijden met het lijden des Verlossers.

Grondregel van den heiligen Franciscus, om gedurende deze week te overwegen. — Beschouw hoe de Goede Herder den Kruisdood heeft ondergaan, om zijne scharen zalig te maken.

Schietgebed. — Heilige Franciscus, harts-tochtelijke minnaar van het kruis, bid voor ons.

VIJFDE ZONDAĞ.

DE KRUISIGING VAN DEN H. FRANCISCUS.

Overweging. — De tijd nadert waarop Franciscus' verlangens zullen vervuld worden. Sta op, Franciscus, gij zijt nog niet op de kruin van den Calvarieberg.

De nederigheid is de sluier, waarmede hij, even als Veronica, het gelaat des Zaligmakers afdroogt, dat geheel bedekt is met stof, met zweet en met bloed; de liefde helpt hem om met Simon van Cyrene het kruis te dragen. Maar zijne verlangens zijn niet voldaan, Franciscus is als ontmoedigd, hij beeft, hij weeklaagt, hij roept den dood om met zijn gekruisigden Jezus vereenigd te worden. Het uur der kruisiging gaat op dezen nieuwen Calvarieberg slaan. Maar het past een zondaar niet om over deze geheimen te spreken, luisteren wij liever naar den Heiligen Bonaventura en den Heiligen Franciscus van Sales.

»Franciscus ontvlamd door de hemelschen vuurgloed, in God verrukt en zich, door het

medelijden zijns harten, vervormde in dengene die voor ons heeft willen sterven, bevond zich in het gebed op de helling van den berg. Eensklaps zag hij uit den hoogen hemel een seraf nederdalen met zes vurige vleugelen, schitterende van helderheid. De engel snelde in vliegende vaart tot hem. Toen verscheen tusschen zijne vleugelen, het beeld van een gekruisigden mensch. Op dit gezicht werd Franciscus' ziel door eene stomme verbazing aangegrepen (*)

»Hij was sterker aangedaan dan men zich zou kunnen verbeelden, en een zeer diep medelijden, gepaard met eene groote vertroosting greep hem aan; want als hij den schoonen spiegel van liefde welken de engelen niet moede worden te beschouwen, zag, werd hij met zagtmoedigheid en tevredenheid vervuld. Maar toen hij ook zijne blikken vestigde op de levendige voorstelling van de wonden en de kwetsuren zijns gekruisigden Verlossers, gevoelde hij in zijne ziel dat meedoogeloos zwaard hetwelk de Maagd Maria, in de dagen

(*) Heilige Bonaventura. *Legende van den heiligen Franciscus.* (h. XII.)

des Passie, met zo veel inwendige smart doorboorde, alsof het met zijn dierbaren Zaligmaker gekruist was.

»Maar de liefde die uitwendig was, kon het vleesch uitwendig niet doorbooren. Daarom kwam de vurige seraf te hulp, en schoot rtralen, zoo doordringend helder, dat zij werkelijk de uiterlijke wonden van het kruisbeeld in het vleesch voortbrachten, welke de liefde inwendig in de ziel had gedrukt.» (1)

»Het visioen verdween maar liet in zijn hart eene wonderbare vurigheid en niet minder wonderbare sporen in zijn vleesch na. Aanstonds verschenen in zijne ledematen de indrukken der wonden welke hij in den Gekruisigde had ontwaard. Zijne handen en zijne voeten schenen met nagelen doorboord, wier koppen in de holten der handen en op den voet waren, terwijl de punt er aan den anderen kant uitkwam. De koppen der nagels waren rond en zwart, en de punten lang en omgebogen, kwamen boven het vleesch uit. In zijn rechterzijde had hij een roode

(1) Heilige Franciscus van Sales, *Traité de l'amour de Dieu*, b. VI, h. XV.

wond, alsof zij door een lans gestoken was, waaruit dikwijls een heilig bloed op de kleederen des heiligen vloeide.” (1)

Gebed. — O Serafijnsche Vader, alles is dan volbracht! Ik beschouw den gekruisigden Jesus en ik zie u met Hem gekruist! Het kruis waaraan gij gehecht zijt is de liefde, de liefde van Jesus! O, waarom bemin ik Jesus niet gelijk gij! Waarom ben ik niet in hem vervormd? Maar hoe durf ik van liefde spreken, ik die niet weet wat beminnen is.... Ik zal daarom zwijgen en als mijn eenig gebed, de vurige verzuchtingen herhalen, welke uit uw door liefde verteerd hart ontsnappen.

»Dat de vurigen en overheerlijken gloed uwer liefde, ik bid het U, Heer, mijne ziel verslinder en haar vreemd make aan al wat onder den hemel is; dat ik ter liefde uwer liefde sterve. Ik vraag U dit door U zelven, o Zoon Gods, die met uwen Vader en den Heiligen Geest heerscht in alle eeuwen der eeuwen. Amen.”

Oefening voor deze vijfde week. — Plaatst een kruisbeeld en een beeld van den heiligen

(1) Heilige Bonaventura, t. z. p.

Franciscus in de plaats waar gij U het meest bevindt, en wek U, in hun tegenwoordigheid en op hen denkende, op tot liefde.

Grondregel van den heiligen Franciscus, gedurende deze week te overdenken. — Indien al wat geschapen is mij toebehoorde, zou ik het zonder spijt geven in ruil van de liefde.

Schietgebed. — Liefde welke ik bemin, laat mij in liefde sterven. (*Loflied van den heiligen Franciscus.*)

VOOR HET FEEST DER WONDTEEKENEN.

Dit feest wordt den 17 September gevierd. Men zal wèl doen om het met verdubbelden ijver te vieren. Op dien dag kunnen de leden van de Derde Orde niet alleen een aflat van 7 jaren en 7 quadragen verdienen, maar ook den *Zegen met vollen aflat* ontvangen. Indien de bezigheden niet gedoogen om dien Zegen op den feestdag zelf te ontvangen, dan kan men dien den volgenden Zondag ontvangen en op dien dag de andere voorgeschreven werken verrichten: heilige Communie en gebeden voor de Kerk.

GLORIE VAN DEN GEWONDTEEKENDEN HEILIGEN FRANCISCUS.

Overweging. — Engelen des hemels, heft een nieuw loflied aan! Rotsen van Alvernië, trilt van vreugde. Franciscus, op zijn lichaam en in zijn vleesch de sporen van zijn glorievolle marteling dragende, verlaat uwe eenzaamheid.

Evenals Christus kan hij zeggen: Wanneer

ik boven de aarde zal verheven zijn, zal ik alles tot mij trekken. De eerste glorie dezer wondteekenen, is dat zij zegel strekken van de heiligheid, de leer en de instellingen des Serafijnschen Vaders. De menschen zeggen wondervolle dingen van hem, hij heeft eene zedeleer gepredikt die louter uit liefde bestaat, hij heeft in de Kerk een nieuwen weg gebaad door de instelling van zijne beide eerste Orden, hij heeft voor allen een regel gemaakt, getrokken uit de algemeene voorschriften van het Evangelie. Geheimnisvolle visioenen van den Paus en van eenige zijner leerlingen hebben de heiligheid van zijn werk reeds bevestigd, maar het moet van den hemel het echtste zegel ontvangen. Hooren wij wat een van de geleerdste en heiligste zonen des Serafijnschen Vaders, de Serafijnsche Leeraar daarvan zegt: Sta op, dappere kampvechter van Christus, draag de wapenen van uw onverwinbaar opperhoofd; sterk en verheerlijkt door die wapenen, zult gij de overwinning op al uwe vijanden behalen.

Standaarddrager van den Allerhoogsten Koning, op wiens aanblik aldegenen dien's Heeren leger mijden moed zullen vatten. Maar

draag ook het zegel van den Christus, den Opperpriester; dit zegel zal uwe woorden en uwe daden door iedereen als onberispelijk en echt doen aannemen. Van wege de wondteekenen des Heeren Jesus, welke gij in uw lichaam draagt, kan niemand zich tegen u verzetten, en is ieder waar geloovige u genegenheid en eerbied verschuldigd. Dank aan deze ontwijfelbare teekenen, niet slechts door twee of drie getuigen bevestigd, hetgeen voldoende zou wezen, maar door ontelbare getuigen, is de getuigenis van God op u en door u zoo geloofwaardig geworden dat het geen voorwendsel aan de ongeloovigen meer overlaat; zij versterken de geloovigen in hun geloof, verheffen ze in hun hoop en ontvlammen hen door het vuur der liefde."

In spijt van de pogingen door zijne nederigheid aangewend, kan Franciscus de gunsten des hemels onmogelijk verborgen houden. Hij die zich den grootsten zondaar waande, wordt toegejuicht als hij den berg Alvenue afdaalt. Even als Mozes toen hij van den berg kwam, draagt Franciscus de wet, maar hij draagt haar in zijn vleesch door de sporen van Christus' Lijden. De menigte vergezelt hem

even als vroeger den Zoon Davids; de grooten, die gewoonlijk zich weinig laten gelegen liggen aan de dwaasheid des kruises, brengen hem hunne hulde, en willen doeken bezitten, die in het bloed zijnw wonden gedoopt zijn. De kinderen zijns harten achten zich gelukkig hunne lippen op die wonden te mogen drukken, en als hij van liefde gestorven zal zijn, zal zijne oudste dochter, de heilige Clara geen anderen troost vragen dan eenmaal de wonde zijner zijde te mogen aanschouwen. Uit die wondteekenen stijgt een hemelsche geur op, die al de harten aanspoort om hem te volgen.

Wat de Kerk aangaat — zij verklaart nimmer zulk eene verheerlijking gekend te hebben. Uit den mond des Pausen, verdedigt zij de waarheid der wondteekenen van den heiligen Franciscus, zij stelt een feest ter hunner eer in. Zij verkondigt dat de gekruisigde van Alverne haar beschermer is, zij noodigt de geloovigen uit, om hunne liefde te verlevendigen en te doen ontbranden door zijne wondteekenen te beschouwen. En heden ten dage komt een Paus die ook een kind van den H. Franciscus is, bij de herinnering

aan de heilige aandoeningen op den berg ondervonden, waar die gebeurtenis zeven eeuwen geleden plaats vond, komt Leo XIII de geloovigen uitnoodigen en aanmoedigen om zich tot den gewondteekenden Franciscus te begeben, en in zijne wonden schitterende voorbeelden van degelijke deugd en volmaakte Christelijke liefde te zoeken. Hij hoopt dat de heilige Franciscus de wereld door de verdiensten zijner heilige wondteekened zal hervormen en redden.

Zoo wordt Franciscus, arm en nederig als de Christus, de wondteekenen van Christus in zijn lichaam dragende, met Christus verheerlijkt en, met hem, trekt hij allen tot zich die hunne zaligheid willen bewerken, en in stede dat zijne glorie taant, wordt zij van van eeuw tot eeuw schitterender.

Gebéd van Pius IX op het fraf van den heiligen Franciscus. — O Serafijnsche Aartsvader, gij die ons zoo heilhaftige voorbeelden van verachting der wereld en alles wat de wereld liefheeft en hoogschat hebt nagelaten, ik smeek U, wees ten voorspraak aan de menschen van onzen tijd, die zoo arm zijn aan bovennatuurlijk goed en in het stof ver-

zonken. Reeds is, in andere tijden, uw voorbeeld voldoende geweest om de menschen op te wekken; het heeft edeler en verhevener denkbelden in hen doen kiemen; het heeft doen ontwaken, eene hernieuwing, eene hervorming voortgebracht. O glorievolle heilige Franciscus, bescherm uit den hoogen hemel, waar gij nu heerscht, uwe kinderen, die over de gansche overvlakte der aarde verspreid zijn, schenk hen een sprankel van uwen Serafijnschen geest, opdat zij hunne zending mogen kunnen vervullen. En sla dan ook een blik op den opvolger van den heiligen Petrus, aan welks Stoel gij zoo gehecht waart, op den plaatsbekleeder van dien Jesus, wiens liefde uw hart gekwetst had. Verkrijg hen de genaden welke Hij behoeft, om al de plichten van zijn bediening te vervullen. Hij verwacht die genaden Gods, door de verdiensten van Jesus-Christus en door uwe machtige voorspraak voor den troon der goddelijke majesteit. Amen.

Oefening voor den feestdag der wondteekenen. — Ontvang de heilige Communie en bid dat de Serafijnsche geest zich meer en meer verspreide en blijve voortduren in de drie

orden van den Heiligen Franciscus en door
deze in de maatschappij.

Schietgebed van den heilig Ʒ Franciscus. —
Mijn God en mijn al.

GEBEDEN TOT DEN HEILIGEN FRANCISCUS.

KROONS TER EERE VAN DE WONDTEEKENEN VAN DEN HEILIGEN FRANCISCUS.

Ootmoedig neêrgeknield voor den troon uwer goddelijke majesteit, o Jesus Christus, mijn Verlosser, aanbid ik U uit het diepste mijns harten. Ter herinnering aan de vijf heilige wonden welke gij op wonderdadige wijze hebt gedrukt in de voeten, de handen en de zijde van den Serafijnschen Vader, den heiligen Franciscus, smeeik ik U vurig, om in mijn hart die brandendē en heilige liefde te ontsteken, welke het hart van uwen glorierijken dienaar verteerde, opdat ik, zijne voetstappen drukkende, onthecht aan de dingen dezer wereld, met onderwerping het kruis van de beproevingen dezes levens drage en verdiene de werking van uw heilig Lijden te gevoelen.

I. Met het doel, offer ik U, o Heer, de zoo wreede wonde op welke gij gedrukt hebt

in den linker voet uws getrouwen dienaars Franciscus. Ter herinnering aan zijne smarten, smee ik u nederig om mij in het vervolg, door middel eener oprechte boetvaardigheid, de genade te verwerven, om nimmer den breeden weg te bewandelen die tot het eeuwig verderf geleidt. *Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader.*

II. Ik offer U, in de tweede plaats, Heer Jesus, de zoo smartvolle wonde op welke gij gedrukt hebt in den rechtervoet van uwen zeer geliefden dienaar Franciscus.

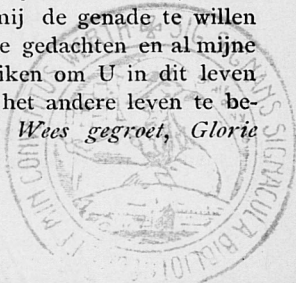
Ter herinnering aan het geduld waarmee hij die tot aan het uur zijns doods verdroeg, smee ik U nederig om mij in het vervolg, door middel van een volhardend beoefenen der deugd, de genade te verleen om standvastig het pad te volgen, dat ten eeuwigen leven geleidt. *Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader.*

III. Ik offer U in de derde plaats, Heer Jesus, de zoo pijnlijke wonde op, welke gij in de linkerhand van uwen welbeminden dienaar den heiligen Franciscus hebt gedrukt. Ter herinnering aan het bloed dat uit deze wonde yloeide, smee ik U nederig mij de genade

te willen verleenēn om zóó te leven, dat ik niet behoef te vreezen, in het laatste oordeel, met de verdoemden aan uwe linkerhand geplaatst te worden. *Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader.*

IV. Ik offer U in de vierde plaats, Heer Jesus, de bloedige wonde op welke Gij gedrukt hebt in de rechterhand van uw beminnelijken dienaar Franciscus. Ter herinnering aan zijne heldhaftige werken, smeeik ik U nederig mij de genade te willen verleenēn om uwe heilige wet te volbrengen ten einde waardig gekeurd te worden om met uwe uitverkorenen aan uwe rechterhand plaats te nemen. *Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader.*

V. Ik offer U eindelijk, heer Jezus, de bewonderenswaardige wonde op, welke Gij in de zijde van uwen zoo beminnenden dienaar Franciscus hebt gedrukt. Ter herinnering aan die liefde door welke hij ontvlamd was, smeeik ik u nederig, om mij de genade te willen verleenēn om al mijne gedachten en al mijne genegenhēid te gebruiken om U in dit leven te dienen, en U in het andere leven te bezitten. *Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader.*

Litanie van den heiligen Franciscus van Assisië,

Heer, ontferm U onzer,
Christus, ontferm U onzer,
Heer, ontferm U onzer,
Christus, hoor ons,
Christus, verhoor ons.
God, Vader in den hemel, ontferm U onzer.
God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U
onzer.

God Heilige Geest, ontferm U onzer.
Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm U
onzer.

Serafijnsche Vader, heilige Franciscus, bid
voor ons.

Heilige Franciscus, zeer voorzichtige Vader,
stichter van de orde der Minderbroeders,
aartsvader der armen,
die de wereld veracht hebt,
voorbeeld van boetvaardigheid,
die de wereld overwonnen hebt,
die de wondteekenen van Jesus Chris-
tus gedragen hebt,

bid voor ons.

Heilige Franciscus, die met de karakters-
trekken des Verlossers geteekend zijt, bid voor
ons.

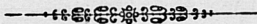
Heilige Franciscus, voorbeeld van kuischheid,
 voorbeeld van nederigheid,
 die vervuld zijt geworden van genaden,
 weg van de verdwaalden,
 geneesmiddel der zieken,
 grondzuil der Kerk,
 kampvechter van Jesus Christus,
 bolwerk der lijdenden,
 ondoordringbaar schild,
 overwinnaar der ketters,
 die de heidenen bekeerd hebt,
 die de kreupelen hebt genezen,
 die de dooden hebt opgewekt,
 die de melaatschen hebt gereinigd,
 die de verdiensten van al de recht-
 vaardigen in U hebt vereenigd,
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, spaar ons, Heer!
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, verhoor ons, Heer!
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, ontferm U onzer, Heer!
 v. Bid voor ons, heilige Vader Franciscus,

bid voor ons.

R. Opdat wij waardig worden de beloften van Christus.

Laat ons bidden. — O God, die door de verdiensten van den heiligen Franciscus, aan uwe Kerk nieuwe kinderen geeft, verleen ons de genade en, in navolging van hem, de dingen der aarde te verachten, en onze vreugde altijd te stellen in het deelachtig worden aan uwe hemelsche gaven. Door onzen Heer Jesus Christus. Amen.

Gebed. — Heer Jezus Christus, die toen de wereld verflauwde, in onze harten het vuur uwer liefde willende ontsteken, in het vleesch van den zeer gelukzaligen Vader Franciscus de heilige wondteekenen van uw lijden hebt vernieuwd, geef ons, wij smeeken het U, door zijne verdiensten en zijne gebeden, de genade om het kruis voortdurend te dragen en waardige vruchten van boetvaardigheid te dragen. Amen.

IMPRIMATUR.

RURÆMUNDÆ,

1893.

P. J. H. RUSSEL, Can. theol.

Librorum Censor.

Bij decreet, gedagteekend van 21 November 1885, heeft Z. H. de Paus aan al de geloovigen, die de wondteekenen van den Heiligen Franciscus, op vijf achtereenvolgende Zondagen zullen vereeren, een vollen afaat, op elken dier Zondagen verleend. Deze afaaten kunnen slechts eenmaal in het jaar verdiend worden. Zij zijn niet alleen verleend aan de leden van de Derde Orde van den heiligen Franciscus, maar aan al de geloovigen, die de voorgeschreven werken zullen doen. Deze werken zijn: 1° de biecht; 2° de communie; 3° het bezoeken van eene kerk of openbare kapel, waar men eenige gebeden moet verrichten ter intentie van Z. H. den Paus; 4° eene oefening van godsvrucht ter eere van de wondteekenen van den Heiligen Franciscus.

1002315

252.02
11.50
263.52

